

Arrest

nr. 62 222 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk maar ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. VAN CAUTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 1 januari 1997 België binnen, samen met zijn echtgenote en hun kinderen. Op 29 januari 1997 dienen zij een asielaanvraag in.

Op 25 februari 1997 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 mei 1997 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf.

Op 11 september 1999 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, evenals op 1 oktober 1999.

Op 10 december 1999 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van zes maanden.

Op 15 februari 2000 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in, zijn echtgenote en hun kinderen dienen eveneens een tweede asielaanvraag in.

Op 15 februari 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag.

Op 22 februari 2000 dienen verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 december 2000 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar.

Op 31 januari 2001 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden.

Op 4 mei 2001 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juni 2001 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden.

Op 25 juni 2001 dienen verzoeker en zijn echtgenote een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 1 maart 2002 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel voor drie jaar.

Op 15 december 2003 wordt verzoeker door de politierechtbank te Gent veroordeeld tot een geldboete.

Op 23 september 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag van 25 juni 2001 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 mei 2005 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 6 februari 2007 dient verzoeker samen met zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Zijn echtgenote had voorheen in eigen naam ook al een aanvraag ingediend op 7 juli 2005.

Op 13 oktober 2007 wordt verzoeker vanuit Frankrijk overgedragen aan België.

Op 24 oktober 2007 wordt verzoeker vanuit Frankrijk overgedragen aan België.

Op 21 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen van 12 juli 2005 en 6 februari 2007 onontvankelijk worden verklaard.

Op 23 juli 2008 dienen verzoeker en een zoon een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op dezelfde datum dienen zij eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 31 augustus 2009 bevestigt het hof van beroep te Gent drie vonnissen uitgesproken door de correctionele rechtbank te Gent op 28 mei 2009 en 4 juni 2009 en wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden, 7 maanden en nog eens 7 maanden.

Op 30 september 2009 dienen verzoeker en zijn zoon een aanvulling in op hun aanvraag in het raam van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2009 dienen verzoeker en zijn zoon een aanvulling in op hun aanvraag in het kader van artikel 9bis de vreemdelingenwet, hierbij wordt eveneens de schoondochter van verzoeker vermeld.

Op 16 april 2010 adviseert de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent tot de verwijdering uit het Rijk van verzoeker na het ondergaan van zijn straf.

Op 11 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.07.2008 en aanvullingen werd ingediend door :

S., S. (R.R.: 064040258746)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te A. op 02.04.1964

Ook gekend als: (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 28.07.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

De instructie vermeldt echter dat: "... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid...". Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelt dat een persoon die verscheidene malen strafrechtelijk is veroordeeld in België niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel. Deze vaststelling geldt ongeacht het 'actueel' karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructies (RVV, arrest nr. 51.190 van 17 november 2010).

Betrokkene werd veroordeeld op 10.12.1999 door de Correctionele Rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, door twee of meer personen.

Betrokkene werd veroordeeld op 01.12.2000 door de Correctionele Rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging.

Betrokkene werd veroordeeld op 31.01.2001 door de Correctionele Rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens diefstal.

Betrokkene werd veroordeeld op 01.06.2001 door de Correctionele Rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.

Betrokkene werd op veroordeeld 01.03.2002 door de Correctionele Rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel 3 jaren en een geldboete wegens misbruik van vertrouwen/verduistering.

Betrokkene werd op veroordeeld 31.08.2009 door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete wegens diefstal (herhaling), alsook tot een gevangenisstraf van 7 maanden en een geldboete wegens diefstal (herhaling), alsook tot een gevangenisstraf van 7 maanden en een geldboete wegens diefstal met geweld of bedreiging (herhaling).

Uit deze vonnissen kan geoordeeld worden dat er sprake is van een ernstige recidive. Er is geen enkele sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 31.08.2009. Dientengevolge zijn de

omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig.

Betrokkene haalt aan dat hij geïntegreerd is, dat hij cursussen Nederlands gevolgd heeft, dat hij lid was van een sportclub en werkwilig is; verder legt hij getuigenverklaringen voor. Deze feiten maken echter nog niet dat hij geen actuele bedreiging meer vormt voor de openbare orde. De omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, zijn nog steeds aanwezig.

Betrokkene kwam in België aan op 26.01.1997 en vroeg asiel aan. Deze procedure werd afgesloten op 29.05.1997 met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet ontvankelijk. Betrokkene diende vervolgens een tweede asielaanvraag in op 15.02.2000. Deze procedure werd dezelfde dag afgesloten met een beslissing weigering in behandeling nemen genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de asielprocedures, met name 4 maanden voor de eerste en 1 dag voor de tweede, was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk (lang verblijf in België waardoor betrokkene niets of niemand meer heeft om terug te vallen, financiële onmogelijkheid om terug te keren, desintegratie ten aanzien van land van herkomst, medische problemen zoon) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Aangaande het argument dat betrokkene niets of niemand heeft om naar terug te keren; er werd in 2000 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkene, betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst.

Wat betreft de aangehaalde elementen dat betrokkene geen financiële middelen heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst en geen misbruik wil maken van gemeenschapsgelden van de I.O.M. voor zijn terugkeer en dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst wegens zijn desintegratie ten aanzien van dit land, moet opgemerkt worden dat betrokkene geen bevel krijgt het grondgebied te verlaten en dus ook niet verplicht wordt naar zijn land van herkomst terug te keren. Deze argumenten kunnen dus niet aanvaard worden als zijnde een argument als grond voor regularisatie.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenes zoon; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. De hier ingeroepen medische elementen worden verder ook aangehaald in de aanvraag 9ter die door betrokkene en zijn zoon werd ingediend. (...)."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen voor beroepen ingediend voor 1 april 2011. Het verzoek van beide partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel

Schending van de artikelen 9bis (en de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet) en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing in toepassing van 9bis en de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarvan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich — ondanks de vernietiging door de Raad van State - geëngageerd heeft om de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructies te blijven toepassen) oordeelt dat:

"Uit deze vonnissen kan geoordeeld worden dat er sprake is van een ernstige recidive. Er is geen enkele sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 31.08.2009.

Dientengevolge zijn de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig, "

Terwijl tegenpartij niet motiveert waaruit blijkt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging, door twee of meer personen; diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging; diefstal en misbruik van vertrouwen/verduistering.

Dat dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet verwijst naar enig stuk of document waaruit blijkt dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging.

Dit stuk werd hoe dan ook niet gevoegd aan de bestreden beslissing.

Dat bovendien de tegenpartij geenszins de elementen van de aan verzoeker verweten inbreuken specificeert: Wanneer? Waar? Hoe?

Dat artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van voormelde wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vernielen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat thans tegenpartij niet motiveert waaruit blijkt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging, door twee of meer personen; diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging; diefstal en misbruik van vertrouwen/verduistering (wanneer?, waar?, hoe?),

Dat deze motivering nochtans ook afdoende moet zijn, hetgeen voor een discretionaire bevoegdheid inhoudt dat uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze en concrete gegevens worden vermeld die haar verantwoorden (R.V.S., De Bouck e.a., 30 juni 1993, nr. 43.560),

Dat tegenpartij derhalve uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze en concrete overwegingen dient te vermelden waaruit blijkt dat verzoeker zich zou schuldig gemaakt hebben aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging, door twee of meer personen; diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging; diefstal en misbruik van vertrouwen/verduistering.

De artikelen 9bis (en de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet) en 62 van de Vreemdelingenwet, alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zijn ontegensprekelijk geschonden.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ernstig en gegrond.

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing in toepassing van 9bis en de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarvan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich - ondanks de vernietiging door de Raad van State - geëngageerd heeft om de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructies te blijven toepassen) oordeelt dat;

"Uit deze vonnissen kan geoordeeld worden dat er sprake is van een ernstige recidive. Er is geen enkele sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 31.08.2009.

Dientengevolge zijn de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig.

Betrokkene haalt aan dat hij geïntegreerd is, dat hij cursussen Nederlands gevolgd heeft, dat hij lid was van een sportclub en werkwilgig is; verder legt hij getuigenverklaringen voor. Deze feiten maken echter nog niet dat hij geen actuele bedreiging meer vormt voor de openbare orde. De omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, zijn nog steeds aanwezig, "

Terwijl tegenpartij niet motiveert waaruit blijkt dat verzoeker een actuele bedreiging vormt van de openbare orde.

Tegenpartij motiveert geenszins waarom de veroordelingen van verzoeker zoals opgesomd in de bestreden beslissing leiden tot de conclusie dat verzoeker "een actuele bedreiging van de openbare orde vormt".

Dat immers een strafrechtelijke veroordeling niet per definitie inhoudt dan men wordt geacht een actueel gevaar te vormen voor de openbare orde. Tegenpartij motiveert op geen enkele wijze noch in rechte, noch in feite waarom zij wel besluit dat verzoeker geacht wordt een actueel gevaar te vormen voor de openbare orde.

De begrippen gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid komen op verschillende plaatsen in de vreemdelingenreglementering terug. Men kan zich bij de interpretatie van de bepaling in de instructie van 19 juli 2009 "deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid" dan ook steunen op de invulling van deze termen in andere bepaling in het vreemdelingenrecht.

Zo wordt in artikel 5 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: Regularisatiewet) bepaald:

"De in artikel 2 bedoelde vreemdelingen die naar het oordeel van de minister een gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn van de toepassing van deze wet uitgesloten, "

Bij deze bepaling dient te worden opgemerkt dat de vereiste in dit artikel 5 minder streng is dan de bewoordingen van de instructie van 19 juli 2009, immers wordt er enkel gesproken over "gevaar" en niet over een "actueel gevaar".

Omtrent deze bepaling wordt het volgende gesteld in de parlementaire voorbereidingen:

"— Begrippen openbare orde en nationale veiligheid

Die begrippen kunnen per definitie niet nauwkeurig worden omschreven. De eventuele veroordelingen die de aanvragers hebben opgelopen, moeten individueel worden beoordeeld rekening houdend met de ernst en de frequentie ervan.

De openbare orde zal worden ingeroepen in geval van veroordeling wegens het behoren tot terroristische organisaties, deelname aan handel in verdovende middelen of herhaalde misdadigheid.

*De minister zal het gerechtelijk verleden van elke betrokkene natrekken en beoordelen. " (Wetsontwerp betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 1999-2000, 50-0234/005, 50*) (eigen onderlijning en markering)*

*"Wat de minister heeft gezegd inzake de notie van de openbare orde is van groot belang: het is niet omdat iemand een keer veroordeeld is, dat de regularisatie automatisch onmogelijk wordt. Er geldt een beoordelingsvrijheid die afhangt van het soort veroordeling en van de begane feiten. Gelijksoortige preciseringen die ook werden gegeven met betrekking tot de gezondheidszorgen die in het land van bestemming kunnen worden verstrekt, zijn essentieel." (ibid, *Parl. St. Kamer 1999-2000, 50-0234/005, 60*) (eigen onderlijning en markering)*

"— Wat het bestaan betreft van een gerechtelijk dossier, is het uiteraard zo dat een blanco strafregister een van de beste bewijzen vormt van een duurzame sociale binding. Het moet echter ook duidelijk zijn, dat het bestaan van een veroordeling als dusdanig niet de grond kan zijn voor een afwijzende beslissing van de minister. De omstandigheden en de aard van de veroordeling spelen immers een rol in de beoordeling van de aanvraag.

*Er is geen reden om een verschillende houding aan te nemen – wat de beoordeling van het risico voor de openbare orde aanbelangt – al naargelang het om een Belg of een asiel vragende vreemdeling gaat. Er zijn immers talrijke Belgen met een strafregister die daarom niet noodzakelijkerwijze een gevaar voor de openbare orde betekenen." (Ibid *Parl. St. Kamer 1999-2000, 50-0234/005, 66*) (eigen onderlijning en markering)*

*De begrippen «openbare orde» en «nationale veiligheid» hebben een specifieke betekenis voor de minister van Binnenlandse Zaken en zijn diensten, die in dit verband over een aantal nuttige inlichtingen beschikken. De minister moet enige beoordelingsvrijheid behouden. De minister verwijst naar het voorbeeld van illegalen die tot zware straffen zijn veroordeeld en die dus niet in aanmerking komen voor de regularisatie, die een gunst van de Staat is. Dat betekent niet dat elke veroordeling een regularisatie in de weg staat, Er zijn ook veel Belgen met een strafblad die de nationale veiligheid niet in gevaar brengen." (Wetsontwerp betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, *Verslag namens de Commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve aangelegenheden uitgebracht door mevrouw Nagy, Parl. St. Senaat 1999-2000, 2-202/3, 39*) (eigen onderlijning en markering)*

Verzoeker verwijst nog naar een arrest van de Raad van State van 8 maart 2006 (R.v.St, XXX, 8 maart 2006, nr. 156.007) waarbij artikel 5 van de Regularisatiewet wordt toegepast:

"2.3. Het gedrag dat aanleiding heeft gegeven tot de strafrechtelijke veroordelingen van 1993 dateert uit een ver verleden. Uit geen enkel stuk blijkt dat de verzoekende partij zich sindsdien nog schuldig zou hebben gemaakt aan andere strafrechtelijke feiten. Het is bijgevolg niet vanzelfsprekend dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar

betekende voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De eerste bestreden beslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd." (eigen onderlijning)

Uit het voorgaande volgt duidelijk dat de overheid uit een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch kan afleiden dat er op het ogenblik dat er een beslissing dient te worden genomen omtrent de regularisatie een actueel gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat echter in casu verwerende partij enkel uit de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker afleidt dat er een actueel gevaar is voor de openbare orde.

Het blijkt niet uit de bestreden beslissing waarom de verwerende partij van oordeel is dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (11 februari 2011) — meer dan 1 jaar en 5 maanden na de laatste veroordeling (wat betreft het in aanmerking nemen van de laatste veroordeling als referentiepunt cf. onderdeel 3) - nog een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde.

Uit geen enkel stuk blijkt dat de verzoekende partij zich sindsdien nog schuldig zou hebben gemaakt aan andere strafrechtelijke feiten.

Dat tegenpartij derhalve niet motiveert waarom verzoeker geacht wordt een actuele bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Dat hierdoor de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij is geschonden.

Dat bovendien de omstandigheden en de aard van elk van de veroordelingen door verwerende partij niet in beschouwing worden genomen.

Verweerden partij verwijst enkel naar de data van de veroordelingen en de opgelegde straffen zonder daarbij rekening te houden met de concrete omstandigheden van de veroordelingen.

Dat ook hierdoor de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij is geschonden.

De verwerende partij stelt: "Er is geen enkele sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 31.08.2009. "

Dat verwerende partij hieruit vervolgens afleidt dat er een actuele bedreiging is van de openbare orde in hoofde van verzoeker.

Dat in casu dient te worden, vastgesteld dat deze motivering van verwerende partij niet deugdelijk is.

Verwerende partij kan op basis van de opsomming van de verschillende veroordeling onmogelijk uitmaken of er in hoofde van verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen gedragsverbetering is.

Verwerende partij verwijst enkel naar de data waarop de veroordelingen van verzoeker zijn uitgesproken. Verwerende partij verwijst niet naar de data waarop de feiten door verzoeker werden gepleegd. Verwerende partij verwijst naar de datum van de laatste veroordeling namelijk 31 augustus 2009. Verwerende partij verwijst niet naar de data waarop de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze laatste veroordeling, werden gepleegd.

Nochtans is het de datum waarop verzoeker de feiten pleegde die in aanmerking moet worden genomen bij het beoordelen van het actuele gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid en niet de datum van de vonnissen of arresten. Men kan immers veroordeeld worden voor feiten die zich verschillende maanden tot verschillende jaren geleden hebben voorgedaan. Het zijn de feiten die zouden kunnen leiden tot een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid en niet de veroordeling daarvoor.

Verzoeker verwijst hier naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 18 februari 1991 (EHRM 18 februari 1991, nr. 12313/86, MOUSTAQUIM tegen België) waarbij de uitwijzing van de heer MOUSTAQUIM wegens gepleegde delicten wordt afgewogen met de criteria van artikel 8 EVRM. Het EHRM besluit tot de disproportionaliteit van de uitwijzingsmaatregel en derhalve de schending van artikel 8 EVRM. Het EHRM houdt hier rekening met de datum waarop de feiten werden gepleegd en niet met de datum waarop de veroordeling werd uitgesproken:

(...)

Vrije vertaling: "De beweerde misdrijven van de heer Moustaquim in België hebben een aantal speciale kenmerken. Ze gaan allemaal terug op wanneer de verzoeker adolescent was. Verder werden de procedure maar 26 van de misdrijven voor de rechtbank gebracht, die gespreid waren over een relatief korte periode - ongeveer elf maanden -, en in graad van beroep heeft het Hof van Beroep van Luik hem vrijgesproken voor 4 tenlasteleggingen en hem veroordeeld voor de andere 22. Het laatste misdrijf waarvoor hij werd veroordeeld dateert van 21 december 1980. Er was dus een relatief lang interval tussen toen en het uitwijzingsbevel op 28 februari 1984. Gedurende die periode was de verzoeker in hechtenis voor ongeveer zestien maanden maar vrij voor bijna drieëntwintig maanden."

Verzoeker verwijst verder opnieuw naar het arrest van de Raad van State van 8 maart 2006 (R.v.St, XXX, 8 maart 2006, nr. 156.007) waarbij artikel 5 van de Regularisatiewet wordt toegepast. Ook uit dit arrest blijkt duidelijk dat de datum van de feiten bij het beoordelen van het gevaar voor de openbare orde in aanmerking moet worden genomen en niet de datum van de veroordeling:

"2.3. Het gedrag dat aanleiding heeft gegeven tot de strafrechtelijke veroordelingen van 1993 dateert uit een ver verleden. Uit geen enkel stuk blijkt dat de verzoekende partij zich sindsdien nog schuldig zou hebben gemaakt aan andere strafrechtelijke feiten, (eigen onderlijning)

Dat bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de motivering die bestaat uit de verwijzing naar de datum van de laatste veroordeling en niet de datum waarop de feiten werden gepleegd die ten grondslag liggen aan deze laatste veroordeling, ondeugdelijk is.

Dat hierdoor de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij is geschonden.

Vierde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing in toepassing van 9bis Vreemdelingenwet oordeelt dat:

"Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene's zoon; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. De hier ingeroepen medische elementen worden verder ook aangehaald in de aanvraag 9ter die door betrokkene en zijn zoon werd ingediend, "

Terwijl tegenpartij de aangehaalde medische elementen wel degelijk in overweging had moet nemen en beoordelen.

Deze medische redenen maken immers dat verzoeker en zijn zoon in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren naar hun land van oorsprong. De onverwijderbaarheid van de vreemdeling is een element dat bij de beoordeling van de gegrondheid van een regularisatieverzoek in rekening dient te worden gebracht (www.vreemdelingenrecht.be).

Bovendien impliceren de aangehaalde medische elementen ook dat verzoeker (en zijn zoon) zich in een prangende humanitaire situatie bevinden,.

Door de medische argumenten van verzoeker niet mee in overweging te nemen bij het beoordelen van de gegrondheid van, het verzoek van verzoeker, schendt verwerende partij de motiveringsplicht.

Vijfde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing in toepassing van 9bis Vreemdelingenwet oordeelt dat:

"Aangaande het argument dat betrokkene niets of niemand heeft om naar terug te keren; er werd in 2000 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkene, betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkene's persoonlijk keuzes is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. "

Terwijl artikel 9bis Vreemdelingenwet nergens voorziet dat verzoeker om er een beroep op te kunnen doen moet aantonen dat hijzelf op geen enkele wijze de hand heeft gehad in zijn langdurig verblijf in het Rijk.

Dat verder door verwerende partij geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat verzoeker sinds januari 1997 in België verblijft.

Dit betekent dat verzoeker in 2000 reeds 3 jaar in België verbleef.

Dit betekent ook dat verzoeker op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen 14 jaar in België verbleef.

Dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden bij het beoordelen van de gegrondheid van het verzoek.

Dat hierdoor de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij is geschonden.

Zesde onderdeel

Dat verwerende partij bij het beoordelen van het actuele gevaar voor de openbare orde stelt:

"Betrokkene haalt aan dat hij geïntegreerd is, dat hij cursussen Nederlands gevolgd heeft, dat hij lid was van een sportclub en werkwilgig is; verder legt hij getuigenverklaringen voor. Deze feiten maken echter nog niet dat hij geen actuele bedreiging meer vormt voor de openbare orde. De omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, zijn nog steeds aanwezig. "

Dat verwerende partij vervolgens besluit dat de instructie van 19 juli 2009 niet van toepassing is.

Verwerende partij stelt dan dat de raadsman van verzoeker geen duidelijk onderscheid heeft gemaakt tussen de ontvankelijkheidsvoorwaarden en de gegrondheidsvoorwaarden. Vervolgens stelt verwerende partij "Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:".

Dat verwerende partij bij deze beoordeling echter op geen enkele wijze de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde integratie in rekening heeft gebracht.

Dat hierdoor de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij is geschonden.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker in het eerste onderdeel tegen de feiten pleit. In de bestreden beslissing werden de correctionele veroordelingen opgesomd die verzoeker opgelopen heeft tussen 10 december 1999 en 31 augustus 2009. Verzoeker maakt geen gewag van persoonsverwisseling en kan bezwaarlijk voorhouden onwetend te zijn omtrent het waarom van die veroordelingen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet enkel verwezen naar de datum van de uitspraak en naar de strafmaat maar worden tevens de bestrafte feiten vermeld.

Inzake de motivering waarom verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, wijst de verwerende partij erop dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op recidive in hoofde van verzoeker, dat er geen sprake is van een gedragsverbetering, dat de laatste veroordeling dateert van 31 augustus 2009 en dat dientengevolge de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, nog altijd aanwezig zijn. De door verzoeker ingeroepen rechtspraak van de Raad van State is niet van aard om zijn stelling kracht bij te zetten.

De verwerende partij stelt dat verzoeker niet aantoont dat er een dusdanig lange periode zou zijn verstreken tussen de gepleegde feiten en de uitgesproken veroordelingen zodat niet meer zou kunnen worden gesproken van actuele bedreiging.

Inzake de medische elementen die verzoeker aanvoerde, repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing terecht de verwijzing bevat naar deze afzonderlijke procedure. In het raam van het beantwoorden van huidige aanvraag, kan deze afzonderlijke procedure niet worden beantwoord. Bovendien toont verzoeker niet aan welk belang hij erbij zou hebben dat deze afzonderlijke aanvraag niet afzonderlijk behandeld wordt.

Inzake verzoekers jarenlang verblijf in België stelt de verwerende partij dat, welke ook de criteria zouden zijn die door verzoeker werden ingeroepen, de zorg voor de bescherming van de openbare orde, de toepassing van deze criteria belet.

Inzake het onderscheid tussen de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase wijst de verwerende partij erop dat verzoekers aanvraag ontvankelijk werd verklaard en dat er geen afzonderlijk onderzoek werd gevoerd naar de ontvankelijkheid zodat dit onderdeel iedere grond mist.

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt en dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 daarom niet op hem van toepassing is, dat de elementen van integratie niet maken dat hij geen actuele bedreiging meer vormt voor de openbare orde, dat de duur van zijn asielprocedure niet van die aard was om als onredelijk lang te worden beschouwd, dat het verzoekers persoonlijke keuze is geweest om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en om illegaal in België te verblijven, dat verzoeker door huidige beslissing niet wordt verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst, dat inzake de medische toestand van zijn zoon er een afzonderlijke procedure bestaat en dat verzoeker en zijn zoon een aanvraag hebben ingediend op basis van deze afzonderlijke procedure.

Waar verzoeker aanvoert dat uit de motivering van de beslissing niet blijkt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal en dat niet wordt verwezen naar enig stuk of document in dit verband, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en dat deze veroordelingen blijken uit de stukken van het administratief

dossier. Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). In de bestreden beslissing wordt telkens duidelijk vermeld door welke instantie verzoeker op welke datum is veroordeeld voor welke feiten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenmin in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

3.1.3.2. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat niet wordt gemotiveerd waarom verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, een strafrechtelijke veroordeling op zich houdt immers niet per definitie in dat men wordt geacht een actueel gevaar te vormen voor de openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt eerst een opsomming gegeven van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en hieraan wordt toegevoegd *“Uit deze vonnissen kan geoordeeld worden dat er sprake is van een ernstige recidive. Er is geen enkele sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 31.08.2009. Dientengevolge zijn de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig.”*

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat er in hoofde van verzoeker sprake is van ernstige recidive, dat er geen enkele sprake is van gedragsverbetering, dat de laatste veroordeling van verzoeker dateert van 31 augustus 2009 en dat dientengevolge de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, nog steeds aanwezig zijn. Er wordt dus niet uitsluitend verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker om aan te geven dat hij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verwijzing van verzoeker naar artikel 5 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, en naar de voorbereidende werkzaamheden ervan, doet niet ter zake. De werking van deze wet was beperkt in tijd en bovendien werd er in de voorbereidende werkzaamheden ook op gewezen dat elk dossier individueel moest worden beoordeeld. Ook de verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat toepassing maakt van artikel 5 van deze wet is niet dienend, zeker niet nu uit dit arrest van 2006 blijkt dat de meest recente strafrechtelijke veroordeling van deze persoon dateerde van 1993, dus van negen jaar voor het nemen van de in die zaak bestreden beslissing van 26 maart 2002, en dat het gedrag dat aanleiding gaf tot deze veroordeling in 1993 dateerde uit een verleden. *In casu* dateert de meest recente veroordeling van verzoeker van 31 augustus 2009, dus van minder dan twee jaar voor de datum van de bestreden beslissing, en wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen op het recidivistisch gedrag van verzoeker.

Waar verzoeker er ten slotte op wijst dat hij zich niet meer schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten sinds zijn laatste veroordeling, stelt de Raad dat het volstaat dat *in casu* een opsomming werd gegeven van de veroordelingen die verzoeker opgelopen heeft in een periode gaande van december 1999 tot augustus 2009 en dat hieraan wordt toegevoegd *“Uit deze vonnissen kan geoordeeld worden dat er sprake is van een ernstige recidive. Er is geen enkele sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 31.08.2009. Dientengevolge zijn de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig.”* om aan te nemen dat verzoeker nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde. De omstandigheid dat hij sinds augustus 2009 geen strafbare feiten meer heeft gepleegd, doet hieraan geen afbreuk.

3.1.3.3. Waar verzoeker in het derde onderdeel van het eerste middel aanvoert dat het motief *“Er is geen sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 31.08.2009”* niet deugdelijk is, voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker stelt dat uit een opsomming van strafrechtelijke veroordelingen onmogelijk kan worden uitgemaakt of er in hoofde van verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen gedragsverbetering is. Enkel de data van de veroordelingen werden in aanmerking genomen en niet de data waarop de feiten werden gepleegd. Het zijn de feiten die zouden kunnen leiden tot een gevaar voor de openbare orde en niet de veroordeling daarvoor.

De Raad herhaalt dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat niet enkel een opsomming werd gegeven van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker voor de periode december 1999 – augustus 2009 maar dat tevens wordt gemotiveerd dat er in hoofde van verzoeker sprake is van ernstige recidive, dat er geen enkele sprake is van gedragsverbetering, dat de laatste veroordeling van verzoeker dateert van 31 augustus 2009 en dat diensgevolge de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, nog steeds aanwezig zijn.

Dit motief steunt op de stukken van het dossier en het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker die gedurende tien jaar verschillende correctionele veroordelingen opliep, zich schuldig heeft gemaakt aan recidive en dat er geen sprake is van gedragsverbetering. Het is evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat de meest recente veroordeling dateert van augustus 2009 en dat uit het geheel van deze omstandigheden blijkt dat verzoeker nog steeds een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Door louter te stellen dat een onderdeel van dit motief *“ondeugdelijk”* is, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is. De omstandigheid dat niet afzonderlijk wordt gewezen op de datum waarop de feiten gepleegd werden, brengt evenmin mee dat dit motief kennelijk onredelijk is. Uit de veroordelingen blijkt dat verzoeker zich gedurende tien opeenvolgende jaren schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten en dat de laatste veroordeling dateert van nog geen twee jaar geleden, waardoor de gemachtigde in alle redelijkheid kon stellen dat er sprake is van recidive en dat er nog steeds een actueel gevaar is voor de openbare orde.

De verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens doet niet ter zake, nu dit arrest een maatregel van uitwijzing betreft en de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State doet evenmin ter zake. De Raad herhaalt dat uit dit arrest van 2006 blijkt dat de meest recente strafrechtelijke veroordeling van deze persoon dateerde van 1993, dus van negen jaar voor het nemen van de in die zaak bestreden beslissing van 26 maart 2002, en dat het gedrag dat aanleiding gaf tot deze veroordeling in 1993 dateerde uit een ver verleden. *In casu* dateert de meest recente veroordeling van verzoeker van 31 augustus 2009, dus van minder dan twee jaar voor de datum van de bestreden beslissing, en wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen op het recidivistisch gedrag van verzoeker.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. De medische argumenten van verzoeker werden in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, maar er werd op gewezen dat deze medische elementen het voorwerp uitmaken van een afzonderlijke procedure die verzoeker bovendien heeft ingesteld:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene zoon; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke

procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. De hier ingeroepen medische elementen worden verder ook aangehaald in de aanvraag 9ter die door betrokkene en zijn zoon werd ingediend.”

De verwijzing naar de ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet steunt op een correcte feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om erop te wijzen dat dit een afzonderlijke procedure is die afzonderlijk zal worden afgehandeld, nu de vreemdelingenwet zelf in een afzonderlijke procedure voorziet voor medische aanvragen (artikel 9ter) die los staat van aanvragen om machtiging tot verblijf (artikel 9bis).

Waar verzoeker wijst op zijn onverwijderbaarheid, stelt de Raad vast dat huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat deze kritiek niet ter zake dienend is.

3.1.3.5. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met zijn langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied bij het beoordelen van de gegrondheid van zijn aanvraag.

De Raad wijst erop dat wel rekening werd gehouden met dit element maar dat het *in casu* niet werd aanvaard: *“Betrokkene haalt aan dat hij geïntegreerd is, dat hij cursussen Nederlands gevolgd heeft, dat hij lid was van een sportclub en werkwillic is; verder legt hij getuigenverklaringen voor. Deze feiten maken echter nog niet dat hij geen actuele bedreiging meer vormt voor de openbare orde. De omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, zijn nog steeds aanwezig.”* en *“Aangaande het argument dat betrokkene niets of niemand heeft om naar terug te keren; er werd in 2000 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkene, betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst.”*

Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met dit motief, voert hij opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat verzoeker geacht wordt een bedreiging te vormen voor de openbare orde en daarom meent dat hij niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf in België. De Raad wijst erop dat een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is in het kader waarvan de staatssecretaris of zijn gemachtigde een ruime appreciatiebevoegdheid heeft. Het is evenmin kennelijk onredelijk om te wijzen op het feit dat het langdurig verblijf van verzoeker een illegaal verblijf was.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan voor dit motief evenmin worden aangenomen.

3.1.3.6. Verzoeker heeft geen belang bij de kritiek op het motief dat hij in zijn aanvraag geen onderscheid zou hebben gemaakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van zijn aanvraag, nu zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard en de door hem aangevoerde elementen werden onderzocht in het raam van de gegrondheid van zijn aanvraag.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn integratie niet in rekening werd gebracht, wordt verwezen naar punt 3.1.3.5. van dit arrest.

3.1.3.7. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van de materiële motiveringsplicht in de mate waarin deze in het eerste middel werd aangevoerd. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting in het eerste middel evenmin een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel

Schending van de materiële motiveringsplicht geldend als algemeen rechtsbeginsel, minstens als beginsel van behoorlijk bestuur

Doordat de bestreden beslissing in toepassing van 9bis en de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarvan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich - ondanks de vernietiging door de Raad van State - geëngageerd heeft om de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructies te blijven toepassen) oordeelt dat:

"Uit deze vonnissen kan geoordeeld worden dat er sprake is van een ernstige recidive. Er is geen enkele sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 31.08.2009, Dientengevolge zijn de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig. "

Terwijl uit geen enkel stuk blijkt dat verzoeker zich sinds de datum waarop de laatste feiten werden gepleegd, minstens sinds de laatste veroordeling, nog schuldig zou hebben gemaakt aan andere strafrechtelijke feiten.

Dat verzoeker geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker verwijst naar het advies van de directeur betreffende de onderbreking van de strafuitvoering van met het oog op elektronisch toezicht (stuk 2).

In dit advies wordt onder andere het volgende bepaald:

"We beschikken over volgende objectieve gegevens: (...)

Betrokkene ging aan het stelen wegens acuut geldgebrek door een leven in de illegaliteit (...)

2. Het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten tijdens de onderbreking van de strafuitvoering van de strafuitvoering

—> Dit risico dient niet te worden weerhouden. Het risico op diefstal om in het levensonderhoud van hemzelf en zijn zoon te voorzien bestaat wel. Anderzijds vertelde betrokkene dat hij reeds geruime tijd zwartwerk doet in een tuinbouwbedrijf. Of de zoon een betaalde dagbesteding uitoefent, is ons vooralsnog onbekend. "

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht van tegenpartij doordat in feite uitgegaan wordt van ondeugdelijke en niet-draagkrachtige motieven."

3.2.2. Inzake het tweede middel repliceert de verwerende partij dat de evaluatie die verzoeker bijvoegt nog steeds gebeurt in het raam van het elektronisch toezicht, dus nog steeds in het raam van de strafuitvoering. Verzoeker maakt niet duidelijk aan de hand van welke regelgeving dergelijke interne maatregel tegenstelbaar kan zijn aan de verwerende partij of in welke mate het bestuur een dergelijk advies in haar besluitvorming moet betrekken.

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie vormt een invulling van zijn appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

Verzoeker meent dat uit geen enkel stuk blijkt dat hij zich na zijn laatste veroordeling nog schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten en dat hij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Hij verwijst in dit verband naar het advies van de directeur betreffende de onderbreking van de strafuitvoering met het oog op elektronisch toezicht.

In de bestreden beslissing wordt eerst een opsomming gegeven van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en hieraan wordt toegevoegd *“Uit deze vonnissen kan geoordeeld worden dat er sprake is van een ernstige recidive. Er is geen enkele sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 31.08.2009. Dientengevolge zijn de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig.”*

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat er in hoofde van verzoeker sprake is van ernstige recidive, dat er geen enkele sprake is van gedragsverbetering, dat de laatste veroordeling van verzoeker dateert van 31 augustus 2009 en dat dientengevolge de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, nog steeds aanwezig zijn.

Dit motief steunt op de stukken van het dossier en het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker die gedurende tien jaar verschillende correctionele veroordelingen opliep, zich schuldig heeft gemaakt aan recidive en dat er geen sprake is van gedragsverbetering. Het is evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat de meest recente veroordeling dateert van augustus 2009 en dat uit het geheel van deze omstandigheden blijkt dat verzoeker nog steeds een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De omstandigheid dat niet afzonderlijk wordt gewezen op de datum waarop de feiten gepleegd werden, of de omstandigheid dat verzoeker zich sinds deze laatste veroordeling niet meer schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten, brengt evenmin mee dat dit motief kennelijk onredelijk is. Uit de veroordelingen blijkt dat verzoeker zich gedurende tien opeenvolgende jaren schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten en dat de laatste veroordeling dateert van nog geen twee jaar geleden, waardoor de gemachtigde in alle redelijkheid kon stellen dat er sprake is van recidive, dat er geen sprake is van gedragsverbetering en dat er nog steeds een actueel gevaar is voor de openbare orde.

Waar verzoeker verwijst naar het advies van de directeur inzake de onderbreking van de strafuitvoering van 10 december 2009, blijkt uit de stukken van het dossier niet dat dit advies werd meegedeeld aan het bestuur, zodat er geen rekening mee kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Ook de Raad kan dit niet in zijn wettigheidsstoetsing betrekken, nu de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker bezwaarlijk kan verwijzen naar een advies dat vermeldt: *“Het risico op diefstal om in het levensonderhoud van hemzelf en zijn zoon te voorzien bestaat wel”* om te staven dat hij geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde. De omstandigheid dat in dit advies wordt gewezen op het feit dat verzoeker aan het stelen ging wegens

acut geldgebrek, doet geen afbreuk aan de veroordelingen, aan zijn gedrag en aan de vaststellingen van de gemachtigde in dit verband in de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Derde middel

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, geldend als beginselen van behoorlijk bestuur.

Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing oordeelt dat:

"Uit deze vonnissen kan geoordeeld worden dat er sprake is van een ernstige recidive. Er is geen enkele sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 31.08.2009, Dientengevolge zijn de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig, "

Terwijl tegenpartij geen aandacht besteedt aan de individuele omstandigheden en niet overgaat tot afweging van de ernst van de gepleegde feiten.

De overheid heeft de misdrijven waarnaar zij in de bestreden beslissing verwijst niet beoordeeld.

Dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat tegenpartij de vonnissen en het arrest - en meer in het bijzonder de overwegingen hierin - zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat bezwaarlijk kan worden aangenomen - en vooral uit geen enkel stuk blijkt - dat tegenpartij kennis heeft genomen van de inhoud van de overwegingen van dit vonnis.

Dit klemmt in casu des te meer nu de betreffende misdrijven enkel werden gepleegd doordat het voor verzoeker onmogelijk is om het land op veilige manier te verlaten (cf. de feiten) en hij derhalve dient te leven in de illegaliteit. De betrokken misdrijven werden enkel gepleegd opdat verzoeker zou kunnen voorzien in het levensonderhoud van zijn zoon en hemzelf,

Dat tegenpartij geen in concreto beoordeling en afweging heeft gedaan en deze omstandigheden niet in rekening heeft gebracht.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker wegens zijn gedrag een gevaar zou kunnen uitmaken voor de openbare orde - quod non in casu, dan nog dient tegenpartij de evenredigheid hiervan te onderzoeken (zie RvSt. n° 89.642 de dato 15 september 2000 en 91.662 de dato 18 december 2000, zie ook Raad Vreemdelingenbetwistingen n° 23.208 de dato 19 februari 2009),

Dat in casu noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier enig stuk blijkt geeft dat tegenpartij deze afweging heeft gemaakt.

Door zonder verdere afweging van de concrete situatie van verzoeker schendt tegenpartij het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing oordeelt dat:

" Uit deze vonnissen kan geoordeeld worden dat er sprake is van een ernstige recidive. Er is geen enkele sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 31.08.2009. Dientengevolge zijn de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig, "

Terwijl tegenpartij geen aandacht besteedt aan de situatie van verzoeker na de datum waarop de laatste feiten werden gepleegd, minstens na de datum van de laatste veroordeling en dat tegenpartij evenmin aandacht besteedt aan de uitvoering van de straffen die verzoeker heeft opgelopen.

Dat immers bij de beoordeling van het actuele gevaar voor de openbare orde, ook het goede verloop van de strafuitvoering in rekening dient te worden gebracht:

"que, dans l'appréciation de la dangerosité actuelle d'une personne sollicitant la régularisation, le bon comportement carcéral doit, parmi d'autres, lui aussi, être pris en considération;" (R.v.St. n° 105.428 de dato 9 april 2002)

Vrije vertaling : "bij de appreciatie van de actuele gevaarlijkheid van een persoon die verzoekt om een regularisatie, moet het goede gedrag in de gevangenis, naast andere elementen, ook in rekening worden gebracht."

Dat in casu uit het advies van de directeur betreffende de onderbreking van de strafuitvoering (stuk 2) voor verzoeker belangrijke elementen blijken die essentieel zijn bij de beoordeling van het actueel gevaar voor de openbare orde,

In dit advies wordt onder andere het volgende bepaald:

"We beschikken over volgende objectieve gegevens: (...)

Betrokkene ging aan het stelen wegens acut geldgebrek door een leven in de illegaliteit

(...)

2. Het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten tijdens de onderbreking van de strafuitvoering van de strafuitvoering

—* Dit risico dient niet te worden weerhouden. Het risico op diefstal om in het levensonderhoud van hemzelf en zijn zoon te voorzien bestaat wel. Anderzijds vertelde betrokkene dat hij reeds geruime tijd zwartwerk doet in een tuinbouwbedrijf. Of de zoon een betaalde dagbesteding uitoefent, is ons vooralsnog onbekend, "

Doordat verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de situatie van verzoeker na de datum waarop de laatste feiten werden gepleegd, minstens na de datum van de laatste veroordeling, heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Dit geldt ook nu verwerende partij de strafuitvoering van de door verzoeker opgelopen veroordelingen niet in rekening heeft gebracht.

Doordat verwerende partij besluit tot een actueel gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker terwijl uit geen enkel stuk blijkt dat verzoeker zich na de datum waarop de laatste feiten werden gepleegd, minstens na de datum van de laatste veroordeling, nog heeft schuldig gemaakt aan strafbare feiten, heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Dat om deze redenen ook het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

Derde onderdeel

Dat verwerende partij besluit tot de ongegrondheid van het verzoek van verzoeker terwijl verzoeker op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen 14 jaar in België verbleef en er geïntegreerd is.

Door zich enkel te steunen op de veroordelingen van verzoeker en het verzoek van verzoeker niet af te toetsen aan de inspanningen van verzoeker, aan langdurig verblijf in België en zijn integratie en aan zijn familiale en prangende humanitaire situatie, schendt de tegenpartij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verwerende partij hierdoor ook kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Vierde onderdeel

Dat tegenpartij om tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van het verzoekschrift de dato 28 juli 2008 te oordelen meer dan twee jaar en een half de tijd neemt.

Dat nochtans wanneer een overheid niet gebonden is door een normatieve termijnstelling deze dient te beslissen binnen een redelijke termijn.

Dat tegenpartij heeft nagelaten een beslissing te nemen inzake het verblijf van verzoeker binnen de redelijke termijn.

Dat verzoeker inmiddels 14 jaar in België verblijft en zich gedurende deze termijn volledig heeft geïntegreerd.

Dat tegenpartij dan ook bij de behandeling van het verzoekschrift de dato 28 juli 2008 te lang gedraald heeft voor het nemen van een beslissing.

Dat tegenpartij hierdoor het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de procureur-generaal van het parket bij het hof van beroep te Gent op 16 april 2010 aan de verwerende partij een kopie heeft meegedeeld van het arrest van het hof van beroep te Gent van 31 augustus 2009, evenals zijn verslag omtrent de feiten en zijn advies inzake de verwijderingsmaatregel. De strafmaten worden in dit arrest vermeld. Verzoeker die partij is in deze zaak, kan bezwaarlijk voorhouden dat hij onwetend zou zijn omtrent de inhoud van dit arrest. Op 16 april 2010 adviseerde het parket-generaal tot de verwijdering van verzoeker uit het Rijk na het ondergaan van zijn straf. De door het hof gehanteerde motieven staan haaks op de stelling die verzoeker nu poogt te doen aannemen, te weten dat hij de misdrijven enkel pleegde om te voorzien in het levensonderhoud van zijn zoon en van hemzelf. In het licht van het advies van het parket dringt er zich geen verdere afweging van belangen op.

Inzake verzoekers verwijzing naar de datum waarop de feiten werden gepleegd, stelt de verwerende partij dat zij de persoonlijke situatie van verzoeker heeft beoordeeld aan de hand van de beschikbare informatie die van recente datum is. Het advies van het parket heeft betrekking op een veroordeling van 31 augustus 2009 tot gevangenisstraffen van zes, zeven en zeven maanden wat neerkomt op twintig maanden. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat uit het betrekkelijk korte tijdsverloop tussen de laatste veroordeling (31 augustus 2009) en de datum van de thans voorliggende beslissing (11 februari 2011) niet redelijkerwijze kan worden besloten tot een actuele bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker waagt bovendien niet eens de poging om zijn stelling te onderbouwen door feiten, waarbij minstens de data van het plegen van de misdrijven dienen te worden betrokken die aanleiding waren tot de veroordeling.

De verwerende partij merkt op dat het element van integratie in de context van het gevaar voor de openbare orde niet ter sprake komt en dat verzoeker geen belang heeft bij het onderdeel waarbij hij meent dat de beslissing niet zou zijn genomen binnen een redelijke termijn. Sinds zijn aanwezigheid heeft verzoeker zich met succes verzet tegen de te zijnen opzichte genomen beslissingen, waardoor hij zich heeft kunnen beroepen op tijdelijk toepasbare criteria waardoor een herhaalde aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde kon worden onderzocht.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Uit de bespreking van de voorgaande middelen is reeds gebleken dat de bestreden beslissing steunt op de stukken van het administratief dossier, waaruit de veroordelingen van verzoeker blijken. De omstandigheid dat geen afzonderlijke melding werd gemaakt van sommige overwegingen van de vonnissen en het arrest, kan niet worden beschouwd als een schending van de zorgvuldigheidsplicht. De omstandigheid dat geen rekening zou zijn gehouden met de omstandigheid dat verzoeker diefstallen heeft gepleegd om in zijn levensonderhoud te voorzien, houdt evenmin een schending in van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Dat geen rekening zou zijn gehouden met de omstandigheid dat verzoeker diefstallen heeft gepleegd om in zijn levensonderhoud te voorzien, kan evenmin worden gezien als een schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel. De veroordelingen van verzoeker bestaan, verzoeker betwist dit niet en het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde uit deze veroordelingen afleidt dat er sprake is van een ernstige recidive, dat er geen enkele sprake is van gedragsverbetering, dat de laatste veroordeling dateert van 31 augustus 2009 en dat diensgevolge de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig zijn.

Wat betreft de omstandigheid dat verzoeker zich niet meer schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten na zijn laatste veroordeling, wordt verwezen naar punten 3.1.3.3. en 3.2.3. van dit arrest.

Waar verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de strafuitvoering, herhaalt de Raad dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat dit advies inzake de strafuitvoering werd meegedeeld aan het bestuur, zodat er geen rekening mee kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Ook de Raad kan dit niet in zijn wettigheidstoetsing betrekken, nu de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Waar verzoeker verwijst naar zijn integratie, wordt verwezen naar punt 3.1.3.5. van dit arrest.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Verzoeker slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat men op zicht van de opgegeven motieven van de bestreden beslissing zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel geschonden zouden zijn.

Waar verzoeker ten slotte de schending van de redelijke termijn lijkt aan te voeren door te stellen dat er meer dan tweeënehalf jaar verstreken is tussen de aanvraag en de beslissing, wijst de Raad erop dat er geen wetbepaling is die een behandelingstermijn voorschrijft voor aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoeker inmiddels de mogelijkheid had om aanvullingen in te

dienen en van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft, gelet op de bijzondere regeling die zij had ingesteld voor aanvragen of aanvullingen ingediend tussen september 2009 en december 2009. De schending van de redelijke termijn of van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het derde middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET